

NOVÉ VEDENÍ HRONOVA CHCE FESTIVAL ROZVÍJET

Rozhovor s programovým ředitelem Jiráskova Hronova Janem Julínkem

Jiráskův Hronov máš na starosti druhým rokem.

Změnila se ti nějak náplň práce?

Ano, přibily mi letos semináře, které ještě loni měla na starosti Simona Bezoušková, takže práce je o něco více.

Kolik letos bude seminářů?

Letos je jich méně, tuším dvanáct. Dlouhodobě se snižuje počet seminaristů, kteří do Hronova jezdí, tak jsme se rozhodli pro menší počet seminářů, které budou ale na druhou stranu zaplněnější. I s menším počtem ale zůstane zachována jejich pestrost.

Na podzim se v Hronově změnilo vedení města. Je nové vedení radnice podle tebe “prodivadelní”?

Volby nám zkomplikovaly přípravu, protože se vedení Hronova úplně změnilo. Museli se ve městě a jeho řízení znovu zorientovat, takže jsme se sešli až na začátku roku. Celá příprava se posunula o nějaké tři měsíce. Každopádně komunikace s městem je výborná, starosta i místostarostka rozhodně chtějí festival zachovat, budovat a rozvíjet. Letos připravíme festival aspoň na úrovni minula, ale už teď se bavíme o ročníku devadesátém.

Co ubytovací kapacity? Má město nějaké nové řešení?

Zůstává to stejné, v tomhle směru se zatím nic nemění. I v téhle oblasti nové vedení města deklarovalo chuť situaci řešit, ale to určitě není otázka dvou let. Hronov festival chce, bere ho jako rodinné stříbro, ale bude to trvat nějakou dobu.

Formát Jiráskova Hronova zůstává zachován?

System zůstává stejný. Zachováno je rozdělení na hlavní program, doprovodný a volný. Nebude se tentokrát hrát na velkém jevišti v parku. Tato část programu bude ve stanu za radnicí, který znají lidé z loňska. Je to dobré místo a osvědčilo se. Ostatní hrací prostory zůstávají, tedy Jiráskovo divadlo, Sál J. Čapka, Sokolovna a Myšárna.

Program ještě hotový není, ale můžeš už teď prozradit, koho z profesionálního prostředí jsi pozval do doprovodného programu?

Přijede Činohra 16-20 se dvěma inscenacemi, pražská VOŠ herecká s Macbethem. Burantheater zahraje 39 stupňů. A velký tahák bude Radim Vizváry se dvěma inscenacemi. Bude hrát každou jen jednou, dopoledne dětské...

Rozhovor pokračuje na straně 8

DS Břetislav Břeclav / režie: Tomáš Uher

William Shakespeare: Romeo a Julie

PRACUJEME S FOLKLORNÍMI MOTIVY

Rozhovor s režisérem Tomášem Uherem

Jste režisér a zároveň dnešní představitel Romea. V programu je ale vyfocen někdo jiný. Došlo k alternaci?

Náš Romeo měl pracovní povinnosti. Dnes to v roli Romea byla má premiéra.

Text dramatu jste pro inscenaci upravoval vy?

Ano, vycházeli jsme z textu Martina Hilského. Text jsme trochu proškrtali vyměnili jsme jména, názvosloví a místní názvy. Pak jsem dopsal jen velice skromně pár pasáží, abych pospojoval to, co jsem vynechal, s tím, co zůstalo. Na textu mě zarazily dvě věci: hra je plná lascivní narážek a je tam dost silná erotičnost. To je jedna z věcí, na kterou jsme se soustředili a chtěli ji zvýraznit. A druhou věcí je, že hlavní dvojici nevnímám pouze kladně, ale spíše jako dva lidi, kteří mermomocí chtějí být spolu a začnou rozehrávat smrtící hru a projevují až agresivní snahu dostat všechno, co chtějí, a tím neblaze ovlivňují okolí.

Jak se vám pracovalo s charakteristickým veršem?

Kupodivu velmi dobře. Na začátku se to jevilo jako výzva a mnozí byli

přesvědčení, že se to nenaučí, ale následně si uvědomili, že rýmy se přirozeně spojují dohromady a jazyk má jistou melodii, takže herce sám vede.

Scénografie byla výrazná, jak podpořila vaši režijní představu?

Rozhodli jsme se, že Romea a Julii přeneseme do Hlohovce, uděláme z něj příběh tamní lásky a využijeme folklor vesnice. V celé hře jsou výrazně zastoupeny folklorní motivy. Příjmení jsou místní, vypůjčená. Hlohovec je vesnice s chorvatským obyvatelstvem, které tam bylo přesunuto v 16. století, aby zakládalo rybníky v okolí. Příjmení jako Garčic, Radkovič nebo Fabičovič jsou pro nás nezvyklá, ale tam jsou typická. Zároveň je to vesnice, která fungovala dost uzavřeně, do 20. století bylo běžné, že sňatky byly možné jen uvnitř vesnice, která zůstala svá a zachovávala své zvyklosti i svůj svérázný jazyk. Práce s bílou a černou představuje rozdělení na dvě strany. Hospoda je bodem, kde má každá strana svůj stůl a židle. Chtěl jsem, aby na začátku na scéně nebylo nic a postupně se tam na scénu vše přinášelo a přetvářelo a aby každá věc měla několik funkcí.

Hru jsem vnímala, jako by se odehrávala v bezčase, kam jste si ji časově zařadil vy?

Já jsem si pro sebe řekl, že jsou to padesátá léta minulého století. Ve společnosti, která je ještě konzervativní a zemědělská. Ale nebylo pro mě důležité si hru časově zařadit, chtěl jsem jen, aby divák pochopil, že se to odehrává spíše v moderní než v nějaké dávné době.

Proč se pětatřicetiletá Julie neodstěhuje od rodičů?

Všichni máme zafixováno, že Romeo a Julie jsou velmi mladí. Nás napadlo přiblížit to dnešní době, kdy se svatby uzavírají později a spousta lidí je singles a žijí u rodičů. Je to velké téma. Romeo a Julie jsou pro nás lidi, kteří se drží domova a nemají na tom chuť nic změnit, už si něco zažili a teď mají poslední možnost se postavit na nohy, není už mezi nimi gejzír mladistvé vášně. Když má člověk pohodlí domova, péči rodičů, tak je schopen překousnout i některé věci, které mu doma vadí. To je i případ Julie, které ledacos vadí, ale proč by změnila?

Irena Knetlová

ROMEO, JULIE A HLOHOVEC

Nejslavnější milostný příběh všech dob představil ve Volyni ve své originální úpravě DS Břetislav z Břeclavi. A neopomenul přitom kraj sobě nejmilejší a prvky lidového folklóru. Z italské Verony se tak ocitáme na moravské vsi v Hlohovci, kde žijí dva znesvářené vinařské rody Garčičů a Radkovičů.

Folklórní prvky najdeme na výšivkách jejich kostýmů, ornamentech na scénografii, v hudební složce inscenace, a především v rámci průvodu masek fašankem, který nahrazuje známý bál. Text je pak obohacen například i o část básně Jana Skácela. Kromě příjmení obou rodů jsou na Moravu posunutá i jména dalších účastníků proslulé tragédie, z Tybalta se tak stává Tibor, z Mercuccia Marek a z Benvolia Ben. Milenci jsou oddáni ve sklípku otce Václava a velká část děje se odehrává pod dohledem Hostinské, proto nechybí všudypřítomné láhve vína, které se dostávají k potěše publika i mezi diváky.

Síla a univerzálnost Romea a Julie spočívá v tom, že klíč k znesváření obou rodů, které zničí osudovou lásku svou intolerancí a nenávisí, není v Shakespeareově textu samotném, ale nachází se ve společnosti, která Shakespeareovu tragédii hraje tady a teď. Právě proto vybízí k množství interpretací a inscenačních posunů. Cesta do Hlohovce, kterou si břeclavští vytyčili, by tak sama o sobě nemusela být žádnou překážkou, problém však nastává v okamžiku, když prostředí nenávisi není jasně definováno. V inscenaci bohužel chyběl zřetelnější odkaz na to, jak moc je konflikt vinařských rodin vyhrocen a jak určuje život ve vesnici a zbývá z něj jen lehké pošťuchování v hostinci bez výraznějších motivací, pouze s fatálními důsledky.

Ani druhá klíčová podmínka fungování toho dramatu zde bohužel nebyla zcela naplněna. Láska obou milenců vypadala spíše nahodile než osudově, síla jejich vztahu byla navíc ovlivněna i interpretačním posunem. Julie Jany Hamšíkové je starší, vyzrála, životem snad už otřískaná žena, která se vzpouzí své matce s apatií a cigaretou (ta ostatně nechybí ani při slavné balkónové scéně). Bohužel nemůžeme vzhledem k okolnostem volyňské reprízy odhadovat, nakolik funguje chemie mezi ní a Romeem, protože kvůli zdravotní indispozici jeho představitele zaskočil titulní roli sám režisér Tomáš Uher. Nutno uznat, že svou roli za těchto okolností zvládl skvěle, včetně deklamace veršů. Bohužel jeho fyzický typ a věk ovlivnil divákům, neznalým tohoto faktu, vnímání postavy Romea a nebylo by zde proto fér hodnotit naplnění či nenaplnění tématu lásky, vzdorující osudu, naplno.

Inscenace tak přes svůj veškerý ušlechtilý záměr a dobrý úmysl bohužel nefungovala tak, jak měla a působila místy nechtěně komicky, přesto ale musím vzdát souboru z Břeclavi hold za pokus o novou a pro jejich místní diváky jistě vítanou moravskou shakespearovskou variaci, a především za srdnatost, se kterou se i s nepříznivými okolnostmi záskoku na jevišti bili za své představení.

Jana Slouková

Nelíbilo se mi to, ale měli velikánskou snahu. Byla tam místa, která byla pravdivá, ale celé vyznění bylo takový kočkopes. Nebyla to ani ironie, ani skutečná hra. Je těžké hrát Romea a Julii po takovém filmovém zpracování, které všichni známe. Skláním se, že vymýšleli řešení, čím by to mohli vylepšit, obohatit, ale mně se nelíbilo.

Jirka

Slušné uchopení notoricky známé věci. Mnohé to mohlo nudit, ale myslím si, že reprodukci Shakespeara vzali lepší formou. Transpozice na Moravu se mi líbila. Je to tragédie, tak kdo by se u toho tolik smál?

Petr

Blbá parodie na Romea a Julii.

Mája

Ohromně se mi líbilo, jak do toho šli a jak byli pevní a že to takhle dotáhli, že si to vzali za své. Romeo mi přišel úchvatný. Nikdy nezapomenu na slavička a na Julii, která si otevřela lahvičku při balkónovce, to jsou má maxima.

Eva

Chtěl bych poděkovat lidem, co seděli okolo mě, já jsem se dlouho v divadle takhle nepobavil.

Lukáš, Praha-Brno

Představení bylo fascinující, naprosto mě zasáhlo, ale nejsem si jistý, zda mě zasáhli tím, čím chtěli. Hrozně jsem se bavil, hodně mě štvali agresivními gesty a házením věcí, při kterých mohli zničit vybavení. Kdybych měl být vážný, tak se v druhé polovině bohužel tře závažnost, která je v textu, s jejich komediálním provedením. Já se strašně směju, když tam mají Tibora a Lhohovec-Hlohovec, ale bylo by možná lepší, kdyby z toho udělali frašku.

Vojtěch

Shakespeare vyhrál 1:0.

Eva

Václav Havel: Audience

VŠE SE NAKONEC KRÁSNĚ ZACYKLÍ

Rozhovor s režisérem Konrádem Popelem

Jste profesionální režisér, jak jste se dostal k amatérskému souboru?

Na první polovinu otázky odpovím: vypadá to tak? K souboru jsem se dostal tak, že jsem seděl v porotě v Holešově, kde se ukázalo, že jeden soubor hledá režiséra, tak jsme začali spolupracovat. Udělali jsme dvě inscenace, Maryšu a Pastorkyňu. V tom souboru se to poté začalo rozklížovat a pan Roman zvaný UV Jurán, se kterým jsme si padli do oka, se rozhodl, že než aby klížil to neklížitelné, tak si raději založí vlastní soubor. A já jsem se k nim poté přidal.

A budete s tímto souborem spolupracovat i nadále?

Odpovím stejně jako na první polovinu otázky, vypadá to tak.

Jak jste vybírali ten text, co vás vedlo k tomu vybrat si tuto inscenaci?

Srdcem. Vybral to ale Roman. Já už jsem kdysi dělal Havlovu Vernisáž a s oblíbenou si to pletu. Takže až ji budu dělat v dalším kole jako titul divadelního souboru Viktorka, tak si to budu plést o to více. Dohodli jsme se, že budeme dělat celou Havlovu trilogii, takže dvojka bude, tak jak to psal, Vernisáž a potom by měl být Protest.

Ovlivnilo vás jiné uvedení této hry nebo jdete pouze po textu?

Ne, já jdu po textu. Chlapci si pouštěli slavnou Landřákovu inscenaci. Já jsem to viděl kdysi dávno, tak jako Vernisáž, ale pak jsem zapomněl. Člověk se pak k tomu vrací osvobozený, čte jenom písmenka. Poté jsem si to už pouštět nechtěl, aby mě to neovlivnilo.

Pan Landovský v inscenaci přímo pil pivo, co jste měli vy?

My jsme měli samozřejmě pivo nealkoholické. Jediná nevýhoda pivních lahví je, že když je chceme použít, už se nedělají retro lahve. Škarohlíd by mohl říct, že už mají trochu jiný tvar než ty klasické. Třeba i porota.

Tak tvar láhve, to vám snad odpustí? Kdo hledá, najde. A my jsme detailisti.

Berete inscenaci spíše jako vzpomínku na dobu minulou nebo jako obraz aktuální? Bavili by se spolu sládek a Vaněk?

Myslím si, že je to především havlovina. A Havlova řeč je stylizovaná. Je udělaná tak, že jako bychom si stejně jako dnes spolu povídali, tak já z toho udělám nějaký vjemový zážitek, jak dělat rozhovor, postavil bych proti sobě novináře

s někým. A aby to bylo v něčem zajímavé, tak to nastylizuju a vyženu to až do absurdity. A to my už nevíme, jak moc byla absurdní situace, kterou zažil sám Havel... On je to vlastně obraz, ti dva se nebavili ani tenkrát.

Možná by dnes ta absurdita byla vedena jiným směrem?

Tak. A aby měla ta absurdita ještě větší dopad, tak by musela být vedena jiným směrem. Takže ono je částečně ctěné retro, ta doba tam prostě je. Nemůžeme smazat ani Bohdalku, ani Kohouta.

Takže je to stále součástí naší doby, když se k tomu stále vracíme...

Navíc je ale výhoda, že i přes tyto dobové věci hra působí nadčasově. Ta nadčasovost je také v tom, že to nejsou cykly v politických věcech, je to řekněme silná story v tom, co se může dít v drobném životě člověka, kdo ho může vydírat a do jaké hranice se vydírat nechá a nenechá. A to je stále téma manipulace. Je to krásný kruh, všechno se nakonec krásně zacyklí. Příjemný je na tom jistý otazník, my nepotřebujeme vědět, jestli se stane udavačem sám na sebe, nebo ne.

Anežka Malčíková

JAKÝ MÁ DNES AUDIENCE SMYSL?

Divadelní studio Viktorka Holešov přivezlo na přehlídku ikonické drama Václava Havla Audience. Autor je napsal v roce 1975 přímo pro herce Pavla Landovského jako sládku. Obraz absurdní totalitní moci se odehrál v zaplivané kanceláři pivovaru a na rozhovoru trouby z pivovaru a spisovatele odhalil mechaniku moci.

Hned se tudíž nabízí otázka, proč a o čem dnes Audienci vůbec hrát. Estébácké praktiky a úlisnost funkcionářů té doby už v dnešním divákovi vyvolají jen pocity typu „tak takové to tehdy bylo“, nikoli katarzi z vystavení životní tísně do světél reflektorů.

V současné době nezbyvá inscenátorům než těžit z absurdity situace, už nemají šanci těžit z absurdity tématu či doby. Provedení tak ztrácí zásadní kvalitu, na které byla postavena a na které vyrostla. Havel jistě nepsal veselé obrázky z pivovaru, ale na absurdních obrázcích z pivovaru ukazoval šílenost doby a lidské charaktery.

Audience je pevně svázána s dobou vzniku. Sládek už prostě dnes nemůže být tou sviní, úlisným křiváčkem, který hledá, jak vyjít s mocí a jak k tomu využít podřízeného, který přišel z jiného světa. Na současném jevišti to už vlastně je jen opilecká troska, které je člověku až líto. A ačkoli je postava zahrána dobře a vlastně v současné době jediným funkčním způsobem, nedá se postavit plnohodnotně a ve vši pestrosti od okamžiků sebedojímání až po svinský až estébácký psycho nátlak.

Inscenační tým ve složení režisér Konrád Popel, Jakub Jack Lacko (Vaněk) a Roman Uwe Juráň (Sládek) předvedli velmi povedený tvar. Inscenace má řád a jasný tvar, nerozpadá se. V každém okamžiku mají protagonisté pevně v rukou pointy, umí mikrosituace uzavírat, gradovat. Herci ctí pravidla žánru, režisér je dobře vede. Divák nemá šanci se nudit a vlastně se výborně baví. Skvělé režijně-herecké detaily posilují jasnou charakterizaci postav. Na mysli mám třeba neskutečně vlezlou, otravnou potřebu Sládku se Vaňka neustále dotýkat, použít ho jako ručník, bodat do něj prstem.

Oba herečtí představitelé mají smysl pro rytmus, pro situace a disciplinovaně hrají ve prospěch celku, nesklouzávají k přehrávání, přehnané expresi, což může hlavně u postavy sládku hrozit. Všechny složky inscenace fungují a divák je odměněn.

Pořád se mi ale vrací ono proč. Proč dnes, za jakým účelem a co mi to má kromě skvělého humoru a absurdní situace přinést. A ať převracím text Václava Havla jakkoli, nezbyvá mi, než alespoň pro sebe říci, že nic. Tolik k tématu. I tak jsme ale z hlediska formálního viděli dobře vystavené představení.

Martin Rumler

Byla jsem ráda, že to moc nepoznám, i když bych to neměnila vůbec. Hra nebyla znásilněná a já jsem se dobře bavila.
Mája

Měla jsem pocit, že se tleskalo spíše textu, než čemukoli jinému. Ale tím neříkám, jestli je to dobře nebo špatně.
Tereza

Bylo to výborné a lituju toho pána.
Jarka

Ta smrt' mohla být maličko rychlejší.
Petr

Bylo to realistické, líbilo se mi, že dobře zahrál opilost, akorát mi na konci v těch posledních picích kolech chybělo větší stupňování.
Anonym

Muži oceňovali velikost močového měchýře obou herců.
Martina

Přeju hodně štěstí na Hronově.
Jirka

Je to absurdní drama tak, jak by mělo být představeno lidem, kteří ho neznají. Je to svižné, má to spád a mám pocit, že tomu nic nechybí. I herecky je to hezky zpracované.
Anonym

Divadýlko na dlani Mladá Boleslav / režie: Petr Matoušek

A. a V. Mrštíkové, P. Matoušek: Vávra aneb Všechno, co jste chtěli vědět o Maryše a báli jste se Mrštíků zeptat

VÁVRU JSME SI NEADOROVALI

Rozhovor s režisérem Petrem Matouškem

Vaše cesta k tomuto zpracování je podrobně popsána v programu: mě by jen zajímalo, kdy nastal ten přerod, že jste už nechtěl dělat obhajobu Vávry, ale spíše veselohru?

V okamžiku, když jsem to začal psát, věděl jsem, že chci Vávru nějak obhájit, aby z toho vyšel lépe než vždycky. A zjistil jsem, že nejlepší cesta je skrze komedii. Během psaní jsme si říkali: on je vdovec, tak přece nebude čekat na nějakou tu jednu. Komplikoval jsem situaci lidem, kteří je dávali dohromady, a zamotal jsem to toho i Mrštíky, protože jsem si říkal, že oni nedopadli také nijak dobře - třeba Vilém se zastřelil. Proč by si to teda nemohli užít? Není to úplně biografické, spíše taková parafráze.

A proto vás napadlo bratry zapojit do děje?

Vzniklo to prací s textem. Díval jsem se na to, jak se Mrštíci k příběhu dostali. Znáám skutečnou situaci, jak ten Turek s Maryšou spolu žili dlouhá léta, a tak jsem se ptal, proč to tehdy ti Mrštíci napsali takto, a udělal jsem si randu i z nich.

Nemrzí vás, že se ta původně zamýšlená obhajoba Vávry téměř

vytratila, že to sklouzlo spíše jen do parodie?

Ta obhajoba nebyla nijak prvoplánová ve smyslu, že by byl Vávra nějak adorovaný. Myslím si, že jsme jej udělali lidským.

Proto jste si ho i zahrál?

To bylo hned jasné, to nemohl hrát nikdo jiný. Když už si to napíšu...

Myslíte si, že je inscenace relevantní i pro někoho, kdo Maryšu nezná? Nebo že by ho mohla přivést k původnímu textu?

Mám zkušenost z Rakovníka, kde jsme inscenaci hráli na krajské přehlídce. Měli jsme tam publikum ze střední integrované školy, a vzkazovali nám, že se jim to líbilo. Nevím, do jaké míry to pochopili, neměli jsme možnost se o tom s nimi bavit. Ale nerušili, šli s námi. Pak jsme se dostali do Volyně, ono to asi proběhlo novinami, a z Rakovníka nám tito mladí lidé napsali, že nám moc děkují a gratulují. Asi je to tedy nějak oslovilo. Jestli je to přivede k originálu, to je věc druhá.

Máte v inscenaci nějaký prostor pro improvizaci? A jaký měla improvizace podíl na vývoji textu?

Když už se to hraje, tak je to pro všechny lepší bez ní, zejména kvůli temporytmu, který je už nějak nastavený. A zkusíme tak, že přinesu nějaký text a ten se postupně vyvíjí, věci se dopisují. Když nás něco na zkouškách napadlo, tak se měnil i text. Vymýšleli jsme různé situace, například Mrštík v neckách, což vzniklo tak, že si to tam herci přidali. Je radost dělat s lidmi, kteří jsou napojeni na stejnou vlnu a chtějí blbnout, děláme si to vlastním „divadýlkovským“ způsobem.

A jak jste se učili ty přízvuky? Repliky z Maryši jsou sice původní, ale jak jste řešili zbytek?

Bylo to složité. Ne všichni jsme vybaveni citem pro jazyk. On neexistuje ani ten Mrštíkův, to nářečí je uměle vytvořené. Při uvádění premiéry jsme měli přízvuky v rozmezí od Karpat k Šumavě, občas se tam objevovaly i plzeňské výrazy. Není to čisté, někdo tam mluvil i slovensky. Ale poté jsme se ustálili na nějakém vnitřním úzu, že říkáme: „to belo“ a „mosí“ a podobně. Víme, že to není stoprocentní, ale bez nářečí by to úplně ztratilo šmak.

Anežka Malčíková

MARYŠA TAKY NENÍ JEN POUHÝ FAKE PLNÝ HATŮ!

Divadelní inscenace hry Petra Matouška Vávra aneb Všechno, co jste chtěli vědět o Maryše a báli jste se Mrštíků zeptat v podání Divadýlka na dlani z Mladé Boleslavi je jasným důkazem toho, že převrácení žánru jednoho ze stěžejních děl české dramatické literatury, tj. Maryši bratří Mrštíků, vyžaduje mnoho invence, dovedností, trpělivosti i pokory.

Petr Matoušek si vzal na svá bedra opět nelehký úkol, a to skloubit několik divadelních profesí a při svém komplexním vidění nefunguje pouze jako autor scénáře i výpravy a režisér, ale i jako představitel titulní postavy inscenace. Výhodou je jistá jednota ve složkách inscenace, ale i úskalí jediného pohledu na věc bez možnosti polemiky či diskuze nad její výstavbou.

Invence, se kterou se inscenátor pouští již do inscenační předlohy, je vedena cností nezabít ducha a základní stavební kameny původního textu Maryši, ale obohatit ji dalšími postavami (např. bratry Mrštíky) a dějovými linkami, které přinášejí nové situace a proměňují původní předlohu v žánru. Minimálně v expozici. Při tom ponechává postavám původní charakter - až na Vávru. Toho překlápí v dobrosrdečného mlynáře typu Jiráskovy Lucerny, který si neškodnou lstí vezme místo Maryši vdovu Bučkovou, se kterou má již delší dobu milostný poměr. Maryša uteče do Brna za Vilémem Mrštíkem a Francek s největší pravděpodobností skončí v náruči čerstvé vdovy Strouhalky.

Text postupem času možná vědomě rezignuje na poslední zbytky nářečí, abychom došli až téměř k současnému jazykovému projevu oproštěného od jakékoliv stylizace. Obrazy jsou přepisovány do svižných dialogů s pointou zábavného charakteru a velmi dobře herecky provedeny. Herci vědí, co hrají, o co jim v každé situaci jde. Úroveň humoru je kolísavá s jasně danou hranicí vkusu. Prostředí velmi dobře dokresluje její výprava. Atmosféru zase velmi dobře zvolená hudba. Téměř původní pasáže z Maryši jsou herci zahrány bez sebemenšího zaváhání a nové texty zase s patřičným nadhledem. Díky novým okolnostem dostala původní hra nový příběh, který ovšem nebyl schopen nahradit ten původní. Nestalo se tomu tak, bohužel, ani co do jejího rozsahu ani hloubky.

Ve výsledku spíše anekdotická parafráze na motivy hry samotné a její historicko-společenské roviny nenabízí novou interpretaci a - vyjma postavy Vávry - ani nový výklad ostatních dramatických postav. A zřejmě to ani nebylo cílem inscenátorů. V zásadě šlo o lakonické provedení s cílem proměnit žánr tj. především pobavit diváka, v ideálním případě znalého původního textu Maryši. Diváci se bavili a nebyli nuceni sledovat dál osudy postav a jejich příběhy. Což nebyla chyba, ale možná jen škoda. Nabízelo se víc, než jsme ve výsledku dostali. Je otázkou, zda naše vysoká očekávání nejsou vzhledem k výše uvedenému spíše naší vlastní vinou, než chybou inscenace.

Jaromír Hruška

Lahůdka, lahůdka, lahůdka. Já jsem viděla Maryšu mockrát, ale tohle mě nadchlo a skláním se pánovi, který tohle napsal.

Jarunka

Jsem nadšen. Vtipné, rychlé lehoučké. Hezky z druhé strany.

Petr

Byly jsme hodně rozveselené, bylo to vtipné, veselé, líbilo se nám to nářečí.

Vendula

Líbil se mi vtip s Mrštíkovými.

Martina

Závěr s kafetem byl opravdu nejkrásnější.

Marcela

Bylo to povedené, velmi překvapivé. A svižné.

Lucie a Helena

Nemyslel jsem si, že to bude nějaký hit, ale bylo to opravdu skvělé.

Filip

... dokončení ze strany 1

...představení Pejprbój a odpoledne jeho velký hit Sóló. Tato představení budou bohužel vyřazena z předplatného, musí se na ně koupit lístky zvlášť a pro seminarity na ně nebude padesátiprocentní sleva.

Hlavní program složený z postupujících amatérských souborů bude dál průchozí, aby mohl divák vidět během festivalu všechno? Tedy pokud má tu výdrž.

Budu se o to pokoušet, ale až po skončení Volyně a Loutkářské Chrudimi. Je to tak jak to je, i když mi zrovna dnes psal nespokojený divák e-mail, jak to, že ještě není program. Ale bez výsledků těchto dvou posledních přehlídek ho složit dříve bohužel nejde.

Loni jste k tištěnému Zpravodaji přidali i větší aktivitu na sociálních sítích, hlavně na Instagramu. Budete v tom pokračovat?

Nová média budou zachována. Pomalu se blíží opravdu žhavá kampaň na Facebooku a Instagramu. Už vznikají pozvánky od souborů a od známých osobností. Tým bude posílen o jednoho kameramana. Vznikne tiskový koutek, kde by měly každý den vznikat cca patnáctiminutové rozhovory s osobnostmi festivalu. Seminář Hyde Park, který je novou formou diskuzního klubu, by neměl tolik reflektovat program přehlídky, ale věnovat se tématům důležitým pro amatérské divadlo. Kromě moderátora Honzy Hniličky by do něj měly být pozvány osobnosti, které budou zrovna na Hronově. To jsou věci, které by mohly a měly plnit sociální sítě nad rámec jen zábavných emočních statusů.

Martin Rumler

PROGRAM

Sobota 6. července 2019

14.00 NN K.V.A.S. Karviná / režie: Lucie Ráczová, Radka Zapletalová
Tomáš Kovanda: **Projekt N.A.Ď.E.Ž.D.A**

17.00 MS Diskuse (Projekt N.A.Ď.E.Ž.D.A)

19.30 NN Divadelní studio D 3 Karlovy Vary / režie: Petr Richter
Tomáš Svoboda: **Srnky**

21.15 MS Diskuse (Srnky)

22.30 NN **Šansonový večer Ester Kočičkové a Lubomíra Nohavici** a slavnostní zakončení Divadelního Pikniku Volyně 2019 s vyhlášením výsledků

Neděle 7. července 2019

09.00 Z Snídaně v trávě – raut pro Piknikáře (DP)

KRÁTCE

Moudra dne

Představení doporučuje dvanáct z deseti pořadatelů, kterých je ve skutečnosti osm.

Pan Tichý

Odířkaného chleba největší buchtu.

Pan Tichý

Hra dne

Do textu jakékoli písně můžete vložit univerzální konstantu "ale v jiném městě" a song bude stále dávat smysl. Příklad: "Skákal pes přes oves / ale v jiném městě." Příklad 2: "We All Live In A Yellow Submarine / ale v jiném městě." Příklad 3: "O půl třetí na náměstí / ve Valašském Meziříčí / ale v jiném městě." Dále zkoušejte sami!

Zpravodaj celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně 2019. Redakce: Anežka Malčíková, Irena Knetlová, Martin Rumler, David Slížek. Vydává Volyňská kultura. Náklad 100 výtisků.

FAGI

